

На юнашка вересия;
Най му сабіж азъ омийвамъ,
Омийвамъ я отрийвамъ я
И я остро азъ на остріжмъ,
На точило на гладило
За твојта тънка снага.
Жално са неда нажали,
Обронила дребни сълзи
По бѣло лице ромено,
Че са назадъ тя повърна,
Занеси сабя неомита,
Неомита неотрита,
Занесла я е на Първана,
Предъ Първана сълзи рони
И Първану жално дума:
Побратимъ ти пожаринъ,
Не ти себіжта отрива,
Неотрива не омийва,
Не то я остро наточва
На юнашка вересия,
Най ти сабя той омийва
Омийва я отрива я
Наостря я заглажда,
На точило нагладило
За моята тънка снага
Че одговаря боленъ първанъ:
Ой та тебе мила сестро!
Остани си клето сърце,
Не си рони дребни сълзи,
Не натяквай, нето кални,
Драгите ми побратиме,
Може тѣзи нощъ са злѣ спали,
Злѣ спали, зло сънували.
Не плачи сестро не тѣжи,
Дребни сълзи не рони!
Най земни китка ключове,
Отвори пѣстри сжиджци,
Извади ми триста лахтя,
Триста лахтя тънко платно,
Тънано платно леноно,
Да си снагата обвинѣж;
Деветъ години болѣла,
Болѣла сестро линѣла.
Подай ми труфе юнашко
Съ делибашки самуръ калпакъ
И тънка сабя раждива,